

ВОЛОНТЕРСТВО ЯК ФОРМА САМОВИЗНАЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Фадєєнко Валерія Юрїївна

Науковий керівник к.політ.н., доц. Топалова С.О.

ДВНЗ «Університет банківської справи» Харківський інститут

Держава – це суверенна територіальна політико-правова організація публічної влади соціально неоднорідного суспільства [1]. В економічно-розвинених країнах світу, в тому числі і в Україні, соціальна відповідальність держави перед своїми громадянами проявляється у виконанні нею певного кола функцій, як внутрішнього так і зовнішнього характеру, тим самим регулюючи економічну, освітню, культурно-виховну, екологічну і найголовніше оборонну сфери.

На сьогоднішній період часу, в умовах економічної та політичної нестабільності, військової агресії, яку розгорнула Російська Федерація проти України – невиконання нашою державою та її інститутами своїх функцій, передусім у сфері національної безпеки і захисту від зовнішньої загрози відчувається особливо гостро. З самого початку прояву агресії, саме волонтери взяли на себе ці функції і проявили більшу відповідальність, ніж держава і усі її інститути. Саме тому, питання виконання волонтерами функцій, які не реалізуються державою (боротьба з корупцією, очищення судової системи, покращення рівня життя населення та ін.), трансформацією та входженням даного руху до владних структур набуває все більшої актуальності.

В класичному вигляді, волонтерська діяльність – це добровільна неприбуткова діяльність фізичних осіб – волонтерів, яка спрямована на надання допомоги особам, котрі перебувають у складних життєвих обставинах та потребують сторонньої допомоги, і сприяє самореалізації волонтера. Вона ґрунтується на таких основоположних засадах: добровільність та доброчинність, законність, гуманність та гідність, спільність інтересів і рівність прав її учасників, гласність, відповідальність, конфіденційність [2]. В сучасних складних життєвих умовах для України та для кожної українця, поняття «волонтерство» та «волонтерська діяльність» набули зовсім іншого значення – це самоорганізація та самовизначення того, ким ти є незважаючи на те чим ти займаєшся, твій соціальний статус в суспільстві та рівень доходів, визначення свого місця та ролі в досягненні єдиної спільної мети, усвідомлення необхідності та важливості прийняття участі кожного на добровільних засадах. З перших днів розгортання військового конфлікту та пролиття першої крові на Сході України, саме самоорганізація та самовизначення українців сформували

потужний волонтерський рух, який від першого дня до сьогодні безпосередньо виконує функцію держави, яка проявляється в забезпеченні своєї армії медикаментами, формою, броньованими жилетами, взуттям, закордонним лікуванням та ін. – загалом роблять все те, що має виконувати соціально-відповідальна держава та її інститути.

Волонтерський рух АТО – це не тільки допомога нашим воїнам та постраждалим від бойових дій, а в певному розумінні політична діяльність. Волонтер АТО – це суб'єкт політики, людина, яка займається політичною діяльністю, бере на себе відповідальність за важливу державну справу – сприяння антитерористичній операції, який, на відміну від чиновників бере ініціативу у власні руки роблячи корисну справу для країни не через посадовий обов'язок, а через обов'язок моральний [3]. Для волонтера питання вирішення громадських справ виступає першочерговим, а ніж вирішення справ особистих, саме це, відрізняє їх від пересічних громадян. Волонтери – це саме ті люди, які є елітою громадянського суспільства, рисою якої є – відчуття суспільних та державних цінностей вищими за особисті.

Отже, таким чином можна зробити висновок, що в сучасних умовах економічної та політичної нестабільності, загострення військової ситуації на теренах нашої держави, волонтерство, як рух взяло на себе виконання певних функцій, які не реалізовувались і продовжують не реалізовуватись державою і її владними інститутами. За весь час агресії, волонтерська діяльність набула широкомасштабного впливу, і одне з найактуальніших питань, яке постає на даний період часу – це подальша трансформація руху і входження його до владних структур задля витіснення недієздатних чиновників та олігархів, вирішення питань, на які держава не звертає уваги, а також як один із реально можливих варіантів формування повноцінної еліти та реальних змін в суспільстві.

Список використаних джерел:

1. О. В. Бабкіна, К. Г. Волинка. Теорія держави і права у схемах і визначеннях: Навч. посіб. О. В. Бабкіна, К. Г. Волинка . — К.: МАУП, 2004. — 144 с.: іл. — Бібліогр.: с. 135-141., 2004

2. Допомога українським військовим (2014–2015 рр.) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: https://keui.files.wordpress.com/2015/04/20_kaplun_tatarska.pdf

3. Моральні аспекти волонтерського руху на підтримку АТО [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://eppd13.cz/wp-content/uploads/2015/2015-2-2/33.pdf>